

Borsodi L. László
LÉPCSŐHÁZ. REGGEL

E lépcsőházi reggelen
- mert ennyi volt, mert nincs szavam -
mit tudhat épp az értelem?

E lépcsőházi reggelen
mehetnék fel, maradnék itt!
A lift megáll - ez végtelen.

Jöhetne most, én azt hiszem
(a két szemem hogy így ragyog).
Vagyok. Miként? Csak képzelem.

NEM, NEM!

Ahányszor jöttél -
mindig késve.
A kérdés csak az volt:
„honnan?”
A kérdés az lett volna:
„már megint?”
(De egyik sem hangzott el.
Legalábbis így nem.)
Kabátom után nyúltam
- azt hihetted -
de nem.
Csak úgy tettem, mintha.
A mozdulat kedvéért.
A hihetőség látszatáért.
Végül te sem kérdeztél -
elfeledted a kérdő mondatot.
Úgy tűnik,
én is.
(Óhajtókról, tiltókról

nem is beszélve.)
 Maradtak hát
 a tagadások,
 tagadozások,
 a tagolatlan törmelékek,
 hogy
 te nem,
 én sem,
 hogy
 nem,
 nem,
 nem,
 sohasem!

ZÁRÓRA

Nincs
 színe
 a szónak,
 a csendnek.

Nyugodt
 a teremtmények
 arca.

Csak
 ülnek
 beton
 ég
 alatt.

Csak
 várnak
 kietlen
 földön.

Valahol
 zárják
 az éjszakát.